

1849-09-01

AFSENDER

Georgia Skovgaard

MODTAGER

P.C. Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Afsendersted:
København

Modtagersted:
Liselund

Omtalte personer:
N.L. Høyen
Cathrine Lundbye
Susette Maribo
Elise Schouw
Titus Schouw

Arkivplacering:
Mappe 3 nr. 13

DOKUMENTINDHOLD

Georgia Skovgaard skriver om en misforståelse mellem hende og hendes søster angaaende deres sorg efter moderens død.

TRANSSKRIFTION

Mappe 3 nr. 13

Kjøbenhavn den 1te September 1849

Det var da et magelöst Brev! Du min Egen! min allerbedste Ven! hvor det gjorde godt, jeg længtes jo saa ubeskriveligt. Da jeg hilste Fader fra Dig, sagde han spøgende, at det manglede da ikke paa Brev, men da jeg forestillede ham, at det var kun to Gange om Ugen indrømmede han mig, at det var ikke for meget. Nej! mindre kunde det rigtignok ikke godt være, endskjönt hvis Nödvendigheden var der fandt man sig nok ogsaa deri.

Jeg gik da ud til Fru Lundby, hun bad mig hilse og takke Dig mange Gange, hun blev meget glad over Dit Brev. Höyen kom der lidt efter og det var meget rart, men kjedeligt er det jo rigtignok med den gamle Tante, der hele Tiden snakker med. Da jeg forrige Gang var ude hos hende viste hun mig et Billede ude fra Frederiksværk, og den Ide opstod derved hos hende, at vi Tre maatte en Gang sammen ud at see [?]; hun blev saa oplivet og glad

●2●

ved den Tanke, saa vi endelig maa see, at faae det iværksadt engang.

Ja! Skovgaard jeg forstaaer Dig fuldkomment; men forstod vi ikke hinanden i de Ting saa kunde jeg jo ikke tilhöre Dig, nei, jeg er overbeviist om, at jeg ikke kunde det, hvis jeg skulde paalægge mig selv nogen Tvang, hvis jeg skulde tie naar saa meget brændte mig på Tungen. Hvor umaadelig stor forekommer mig i dette Öjeblik, den Lykke, at have fundet et Menneske, der saadan forstaaer mig, med hvem jeg kan dele Alt.

Der er dog vist faae, der i deres Liv har havt den ubeskrivelig store Lykke, at de Mennesker, der har indvirket mest paa dem, har været saa grund prægtige og elskværdige Mennesker, som dem jeg skylder min hele Udvikling. Jeg tænker naturligvis mest paa mine Forældre, Grundtvig og Lundby; hver paa sin Maade har de jo havt en afgjørende Indflydelse paa mig, dem alle skylder jeg umaadelig Meget; og nu endelig Dig, Du

●3●

Kjære! Ja hvad der mangler, det Meget, maa Du nu hjælpe mig med. Ja naar vi gjensidig stötte os til hinanden og saa i Forening til Gud, saa har det jo ingen Nöd, men det er det det gjælder om, at gjøre det i Sandhed.

Söndag.

Da Titus kom Hjem havde han et Brev til mig fra Elise, der var ogsaa et til Susette, i dem begge kunde hun da ikke noksom fortælle hvor meget hun holdt af Hamilton, og hvor fortræffelig han er, i Susettes var der en lang Opskrift paa alle hans Dyder, og det kunde hun sige for nu kjendte hun ham. Er det dog ikke pudsigt med hendes voldsomme Begeistring? Hun var da ogsaa meget indtaget i Titus; før har hun ikke kunnet begribe at Susette holdt saa meget af ham, hun fandt aldeles ikke andet i ham end almindelig Skoledreng; for lang Tid tilbage syntes hun jo rigtignok, at han var et reent Underbarn, men det er mange Tider siden; nu derimod skriver hun

●4●

at hun ordentligt har havt Fornöielse af at tale med ham og, at han har gjort hende saa mange Tjenester. Det er altid Yderligheder, og den samme Person bliver vippet op og ned, undertiden af rene Ubetydeligheder, fra den mest svimlende Höide i de dybeste Dale. Saadan er det jo ogsaa gaaet med Dig og med mig, men skjøndt min Fart har ikke været saa halsbrækkende da jeg aldrig har skrevet saa urimelig frit. Hun havde faaet den Ide at jeg havde glemt Moder, eller idetmindste ikke gjerne dvælede ved Erindringen, hvoraf ved jeg i Grunden ikke, det var vel fordi vi er saa uhyre forskellige, saa hun bestandig misforstod mig og ubetydelige Omstændigheder, og at hun aldeles ikke har kunnet sætte sig ind i min Opfattningsmaade af Sorgen. Da hun nu havde faaet den Ide og hverken vilde troe Fru Monrad eller hvem andre der kunde forklare hende det paa en naturlig Maade, saa [?] kun stolede paa sig selv, saa maatte jeg naturligvis holde i hendes [?]. Engang udtalte vi os dog for hinanden og jeg troede hun havde forstaaet mig, men ved at tale med hende i Sommer saa jeg at vi var lige nær, og at hun først nu har faaet bedre Tanker om mig; nu kommer det an paa om det holder

[ved; for med saa forskjellig Tankemaade, som vor er, kan der let opstaae Misforstaaelser. Paa Löverdag vendter jeg Dig temmelig sikkert; gid det ikke maae vare længer.

Din egen g.]

SKOVGAARD-MUSEET
Moppe 3 Nr. 13

Pjsburg and Inc 1st Sept 1842

[illegible]

[illegible]

* Ind; for end sin pudsjellig
Tønkemunde, som nok er, som
der lad opstaa. Misforstaaelse.
For Linnæs og næsten jeg sig
Samtidig i. Thaut; og i det H.
sa mine mine Løgn.

V. i. gang.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 3 Nr. 13